

מאמרי

שומע תפלה

מלוקטים מספר

הזהר הקדוש

עם הפירוש הנפלא

מתוך מדבש

87

בעזרת השם יתברך

מאמרי

שומע תפלה

מ'דוקמים מספר

הזהר הקדוש

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי ז"ע

עם הפירוש הנפלא

מתוך מדבש

מאת הגה"ק המקובל רבי דניאל פריש זצוקל"ה

מופץ בעשרות אלפי עותקים – ימי הרחמים והסליחות אלול תשפ"ה

עבודה שבלב

הנה נצטוונו בתורה הק' (דברים יא, יג) **ולעבדו בכל לבבכם**, ופירשו רז"ל **בספרי: עבודה שבלב זוהי תפלה**, וכן הוא בגמ' (תענית ב.) איזו היא עבודה שבלב זו היא תפלה, וכלשון רש"י ז"ל: **שהתפלה קרויה עבודה**. וזה לשון **החינוך** (במצוה תלג): ואדון הכל שבראם חפץ בטובתם ופתח להם פתח באשר ישיגו כל משאלותיהם לטוב, והוא שיבקשו ממנו ב"ה אשר בידו ההסתפקות והיכולת כל חסרונן כי הוא יענה לכל אשר יקראוהו באמת... צום שישתמשו בה (בתפלה) ויבקשו ממנו תמיד כל צרכיהם וחפץ לבם... יש לנו זכות בהתעורר רוחינו וכל מחשבותינו כי הוא האדון הטוב והמטיב לנו, וכי עיניו פקוחות על כל דרכינו ובכל עת ובכל רגע ישמע צעקתנו אליו... **חייב התורה הוא להתחנן לא-ל בכל יום ולהודות לפניו**, כי כל הממושלה אליו והיכולת להשלים כל בקשה. ומוסיף בענין זה בספה"ק **חרדים** דמצות התפלה בכל יום היא בכונת הלב דייקא, ובהכנעה כפרש"י בגמ' (ברכות ל:) – **ומתוך שמחה** שזוכה לעבוד למלך שאין כמותו בכל העולם.

והאור החיים בריש פרשת ואתחנן דייק מלשון הכתוב שם, ענין ד' תנאים הצריכים לקבלת התפלה, א. **שיתפלל כעני הדופק על הפתח...** ב. **שיבקש ממקור הרחמים**. ג. **תפלה בזמנה**. ד. **שתהא תפלתו מפורשת** (עיי"ש), ובפרשת בשלח פירש מאמרו של משה רבינו ע"ה לישראל בפסוק ואתם תחרישון: **תרכו בתפלה להשמיע במרום קולכם להחריש למדת הדין עליכם**.

ונחתום בדבריו הק' של **הבאר מים חיים** שתפלה הוא מלשון צמיד פתיל דהיינו חיבור ודביקות – כביכול עם השי"ת – והמחשבות זרות אז, באות מזה שלא נטהר לב האדם מהחמדות הגופניות יותר מכדי צרכי הגוף, וזה גורם ליצה"ר וכת שלו להשתלט בעולם, ומזה יובן דרשת חז"ל (ברכות ו:) עה"כ כרום זלות לבני אדם דהיינו אלו הדברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזולזין בהם, ופרש"י דהיינו תפלה העולה למעלה, השי"ת יזכינו לטהר מחשבות לבנו ואז נוכל לעליית התפלות והתקבלותם ברצון אמון.

חודש הרחמים והסליחות אלול תשפ"ה **מכון מתוק מודבש**

התפלה היא עבודה גדולה ויקרה לפני השי"ת

פתח ואמר, (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה וגו', הכא בצלותא דבעי בר נש לצללא קמיה דקדשא ברין הוא, דאיהי פולחנא חדא רבא ויקירא, מאינון פולחנין דמאריה.

תא חזי אית פולחנא דקדשא ברין הוא דקיימא בעובדא, דאיהו פולחנא דקיימא בעובדא דגופא, ואיהו פולחנא,

מתוק מדבש

מאמר "התפלה היא עבודה גדולה ויקרה לפני השי"ת" מבואר בו ענין חשיבות עבודת התפלה שהיא בפנימיות הלב ומתקנת בפנימיות העולמות, והיא בבחינת עבודת הרוח ועומדת בסודות עליונים ופוחתת הפתחים במרום.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקהל דף ר"א, וצנאוריטו כרך ח עמ' רנד-רנו)

פתח רבי יוסי ואמר לפרש מה שכתוב ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, הכא כאן בפסוק זה מדבר בצלותא דבעי בר נש לצללא קמיה דקדשא ברין הוא בתפלה שצריך האדם להתפלל לפני הקדוש ברין הוא, דאיהי פולחנא חדא רבא ויקירא מאינון פולחנין דמאריה שהיא עבודה אחת גדולה ויקרה מאותם העבודות של קונו.

ומפרש ואמר תא חזי אית פולחנא דקדשא ברין הוא דקיימא בעובדא בא וראה יש עבודה להקדוש ברין הוא העומדת במעשה, דאיהו פולחנא דקיימא בעובדא דגופא שהוא עבודה שעומדת במעשה הגוף כלומר שצריך לעשותם באברי גופו, כי הם מצות מעשיות התלויות במעשה, ואיהו פולחנא והיא עבודה חשיבה המתקנת בחיצוניות העולמות, ואית פולחנא דקדשא ברין הוא דאיהו פולחנא

ואית פולחנא דקדשא בריך הוא דאיהו פולחנא פנימא יתיר,
דאיהו עקרא דכלא, וקיימא בההוא פולחנא פנימא דאיהו
עקרא דכלא. [וכו']

צלותא דבר נש איהו פולחנא דרוחא, ואיהי קיימא ברזין
עלאין, ובגין נשא לא ידעין, דהא צלותא דבר נש
בקעת אורין, בקעת רקיעין, פתחת פתחין וסלקא לעילא.

מתוק מדבש

פנימא יתיר ויש עבודה להקדוש
ברוך הוא שהיא עבודה פנימית יתיר,
דאיהו עקרא דכלא שהיא עקרית
וחשובה יתיר, והיא קיום המצות
התלויות בדבור כמו תורה ותפלה,
וקיימא בההוא פולחנא פנימא
דאיהו עקרא דכלא והיא עומדת
באותה העבודה הפנימית של תקון
פנימיות העולמות שהוא עקר הכל, כי
חובות הלבבות מתקנות בפנימיות
העולמות. [וכו']

עלאין והיא עומדת בסודות עליונים,
ובגין נשא לא ידעין דהא צלותא
דבר נש בקעת אורין ובגין אדם
אינם יודעים כי תפלתו של אדם צריכה
להיות בוקעת את האוירים, כי האויר
מלא כחות חיצונים בחוץ לארץ וכחות
קדושים בארץ ישראל, בקעת רקיעין
ובוקעת רקיעים, הגם שיש ממנה בכל
רקיע ורקיע וצריך רשות לעלות שם,
עם כל זה תפלתו של האדם בוקעת
הרקיעים ועוברת בתוכם, פתחת פתחין
וסלקא לעילא ופותחת פתחים ועולה
למעלה, הגם שאין לה פתח שלא יהיה
בה ממנה, עם כל זה תפלתו של אדם
פותחת הפתחים ועולה למעלה.

צלותא דבר נש איהו פולחנא
דרוחא תפלתו של אדם היא
עבודת הרוח, ואיהי קיימא ברזין

דבורי התפלה בונים עולמות ומתקנים בעליונים

כד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גרפייהו ופימייהו לקבלא לון, הדא הוא דכתיב (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליף את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קדשא בריך הוא אליו מלין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה סו כג) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורזא דמלה (סס נא טו) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך,

מתוך מדבש

מאמר "דבורי התפלה בונים עולמות ומתקנים בעליונים" יתחוויר בו ענין הכח הגדול של דיבורי התפלה היוצאים מן הפה וההבלים היוצאים מלב המתפלל בכונה, שהמלאכים פותחים את כנפיהם ופיהם לקבלם ולהעלותם להשי"ת שבונה בהם עולמות ומתקן ע"י את הפרצופים העליונים שבעולם האצילות.

(מקור המאמר במיקווי זכר מיקון סט דף קס ע"ז-קו ע"א וצילאוירו כך ג' עמ' 15-16)

כד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה בשאדם מוציא הבלים מן הלב, ודבורים מן הפה בתפלתו, ורצונו לומר שמתפלל בכונה, אז כמה עופין פתחין גרפייהו ופימייהו לקבלא לון כמה עופים שהם מלאכים פותחים את כנפיהם ופיהם כדי לקבל את התפלות ולהעלותם להקדוש ברוך הוא, הדא הוא דכתיב והו שכתוב כי עוף השמים יוליף את הקול היינו הקול של קריאת שמע, ובעל כנפים יגיד דבר היינו את דבורי התפלה, ונטיל קדשא בריך הוא אליו מלין ובני בהון עלמין והקדוש ברוך הוא לוקח את אלו הדבורים ובונה בהם עולמות, דהיינו שמתקן את פרצופי האצילות הנקראים עולמות, דאתמר בהון שנאמר בהם כי כאשר השמים החדשים היינו חדוש פרצוף [בחינת] התפארת הנקרא שמים במחין דגדלות, והארץ החדשה היא התחדשות פרצוף המלכות [השכינה] הנקראת ארץ, אשר אני עשה פרוש שאני מתקן בכח תורתם ותפלתם של ישראל, ורזא

לנטע שמם וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, (דף קו ע"א)
אל תקרי עמי אלא עמי בשותפי.

התפלה בהכנעה עולה ומתקבלת ברצון

אצטריך ליה לבר נש דצלי צלותיה (למהוי תמן עני ואביון)
למעבד גרמיה עני, בגין דתיעול צלותיה בכללא דכל
עניים, דהא כל נטורי תרעין לא שבקין הכי למיעאל, כמה

מתוק מדבש

דמלה וסוד הדבר נרמז כמה שכתוב ואשים דברי בפיך היינו דבורי
התפלה, ועל ידי זה ובצל ידי פסיתיך לשמך מן המדיקים התחתונים
ומהמקטרגים העליונים, ועוד על ידי דבורי התפלה לנטע שמם וליסד
ארץ היינו שנעשה תקון קוב"ה ושכינתיה, ולאמר לציון עמי אתה
(דף קו ע"א) ודרשו חכמינו זכרונם לברכה אל תקרי עמי בפת"ח, אלא
עמי בחיר"ק, והיינו עמי בשותפי כי בני ישראל הם שתפים להקדוש ברוך
הוא בתקון העולמות והפירצופים העליונים על ידי תורתם ותפלתם.

מאמר "התפלה בהכנעה עולה ומתקבלת ברצון" יבואר בו דבר
התנאי הנחוץ ומועיל לקבלת התפלה דהיינו שתהא בהכנעת הלב כעני
לפני השי"ת, שתפלה זו מתחברת עם תפלות העניים ועולה עמהם להתקבל
ברצון לפני המלך הקב"ה.

(מקור המאמר זוהר פרשת נזק דף קל"א ע"א ונצי"אורינו כרך יג עמ' מקס-מקס)

אצטריך ליה לבר נש דצלי צלותיה ואשים דברי בפיך היינו דבורי
התפלה, ועל ידי זה ובצל ידי פסיתיך לשמך מן המדיקים התחתונים
ומהמקטרגים העליונים, ועוד על ידי דבורי התפלה לנטע שמם וליסד
ארץ היינו שנעשה תקון קוב"ה ושכינתיה, ולאמר לציון עמי אתה
(דף קו ע"א) ודרשו חכמינו זכרונם לברכה אל תקרי עמי בפת"ח, אלא
עמי בחיר"ק, והיינו עמי בשותפי כי בני ישראל הם שתפים להקדוש ברוך
הוא בתקון העולמות והפירצופים העליונים על ידי תורתם ותפלתם.

דְּשִׁבְקִין לְמִסְכְּנִין, דְּהָא בְּלֹא רְשׁוּתָא עָאלין, וְאִי עָבִיד בַּר נָשׁ גְּרָמִיָּה וְשׁוּי רְעוּתִיָּה תְּדִיר כְּמִסְכְּנָא, צְלוּתִיָּה סְלָקָא, וְאֶעְרַעַת בְּאִינוֹן צְלוּתִין דְּמִסְכְּנִין, וְאַתְחַבְּרַת בְּהוּ, וְסִלְקַת בְּהַדְרִיָּהּ, וּבִכְלָלָא דְּלִהוֹן עָאלַת, וְאַתְקַבַּלַת בְּרְעוּתָא קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא.

תבות התפלה עולים ובוקעים ואירים ורקיעים

בְּשַׁעֲתָא דְּצְלוּתָא קִימָא (ס"א סיימא), כָּל אִינוֹן מְלִין דְּאִפִּיק בַּר נָשׁ מִפּוּמִיָּה בְּהִיא צְלוּתָא, כְּלִהוּ סְלָקִין לְעִילָא,

מתוק מדבש

תַּפְלוֹת הָעֲנִיִּים, דְּהָא בְּלֹא רְשׁוּתָא עָאלין כִּי תַפְלוּתִיהֶם נִכְנָסוֹת בְּלֹא רְשׁוֹת שׁוּמְרֵי הַשְּׁעָרִים, וְאִי עָבִיד בַּר נָשׁ גְּרָמִיָּה וְשׁוּי רְעוּתִיָּה תְּדִיר כְּמִסְכְּנָא וְאִם הָאֲדָם עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ וּמְשִׁים אֶת רְצוֹנוֹ תְּמִיד כְּעִנִּי, רְצוֹנוֹ לֹוֹמֵר שֶׁתְּמִיד הוּא בָּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְּכָה וּבְהִכְנָעָה, אִזְ צְלוּתִיָּה סְלָקָא וְאֶעְרַעַת תַּפְלוֹת הָעֲנִיִּים, דְּהָא בְּלֹא רְשׁוּתָא עָאלין כִּי תַפְלוּתִיהֶם נִכְנָסוֹת בְּלֹא רְשׁוֹת שׁוּמְרֵי הַשְּׁעָרִים, וְאִי עָבִיד בַּר נָשׁ גְּרָמִיָּה וְשׁוּי רְעוּתִיָּה תְּדִיר כְּמִסְכְּנָא וְאִם הָאֲדָם עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ וּמְשִׁים אֶת רְצוֹנוֹ תְּמִיד כְּעִנִּי, רְצוֹנוֹ לֹוֹמֵר שֶׁתְּמִיד הוּא בָּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְּכָה וּבְהִכְנָעָה, אִזְ צְלוּתִיָּה סְלָקָא וְאֶעְרַעַת

מֵאֲמָר "תבות התפלה עולים ובוקעים ואירים ורקיעים" מתבאר בו רב מעלת התפלה בתחנונים ובכונה, עד שכל תיבות התפלה עולים בחלקם הרוחני מקום קבלתם ע"י המלאך הממונה עליהם הקושר בתרים לקונו כביכול מתפללות ישראל הראויות, הטובות להתקבל ברצון.

(מקור המאמר מהר פראש ופאטמן דף רס ע"ב וצילאורינו כרך טו עמ' 1-2)

בְּשַׁעֲתָא דְּצְלוּתָא סִימָא וּבְשַׁעֲתָא נָשׁ מִפּוּמִיָּה בְּהִיא צְלוּתָא כָּל אִינוֹן מְלִין דְּאִפִּיק בַּר נָשׁ גְּרָמִיָּה וְשׁוּי רְעוּתִיָּה תְּדִיר כְּמִסְכְּנָא וְאִם הָאֲדָם עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ וּמְשִׁים אֶת רְצוֹנוֹ תְּמִיד כְּעִנִּי, רְצוֹנוֹ לֹוֹמֵר שֶׁתְּמִיד הוּא בָּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְּכָה וּבְהִכְנָעָה, אִזְ צְלוּתִיָּה סְלָקָא וְאֶעְרַעַת

ובקעין אורין ורקיעין, עד דמטו לההוא אתר דמטו, ומתעטרו
ברישא דמלכא, ועביד מנייהו עטרה.

והא אוקמוה חברייא, צלותא דבעי בר נש לקדשא בריה דהוא,
לכוונא דיהא צלותיה תחנונים, מנלן, ממשה, דכתיב
ואתחנן אל יהוה, דא איהו צלותא מעליא.

בתפלה ברצון מפנימיות חלב מתקדש שם השי"ת
תא חזי, כל אינון דמצלאן צלותין, ומקדשי למאריהון ברעוּתא

מתוך מדבש

כלם עולים למעלה, דהיינו חלק הרוחני של הכל פיו עולה למעלה, ובקעין אורין ורקיעין ובוקעים אורים ורקיעים, עד דמטו לההוא אתר דמטו עד שמגיעים למקום שמגיעים, דהיינו למקום קבלת התפלות ליד מלאך סנד"ל הקושר פתרים לקונו מתפלות ישראל, ומתעטרו ברישא דמלכא ומתעטרים בראש המלך הקב"ה, ועביד מנייהו עטרה והמלאך עושה מהם עטרה לראש חי העולמים.

והא אוקמוה חברייא ויהרי בארו החברים (במסכת ברכות דף כט עמוד ב), כי צלותא דבעי בר נש לקדשא בריה דהוא התפלה שמבקש האדם מהקדוש ברוך הוא, לכוונא דיהא צלותיה תחנונים צריך לכוון שתהיה תפלתו בתחנונים, מנלן מנין אנו לומדים דבר זה, ממשה, דכתיב שכתוב בו ואתחנן אל יהוה, דא איהו צלותא מעליא זהו תפלה טובה הראויה להתקבל.

מאמר "בתפלה ברצון מפנימיות חלב מתקדש שם השי"ת" בו מתגלה לפנינו דבר נשגב מאד, שהתפלה בכונה ובחשק מפנימיות ורצון הלב מתוך דיבורים היוצאים בשלימות, גורמת לקידוש שם השי"ת למעלה ולמטה.
(מקור המאמר זוהר פרשת פקודי דף רנ ע"א צהלות דקדושה, וצנאורינו כרך ט עמ' שנו)

תא חזי, כל אינון דמצלאן צלותין התפלות, דהיינו קריאת שמע וברכותיה בא וראה כל אלו שמתפללים ותפלת העמידה, ומקדשי למאריהון

שְׁלִים, הַאִי צְלוּתָא בְּעֵינָא לְאַפְקָא לָהּ מִגּוּ מַחְשָׁבָה, וּבִרְעוּתָא, וּמְלוּלָא, וְרוּחָא, וּכְדִין אֶתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְכַד מְטָאֵת לְגַבֵּי אֱלִין חֲבֵרִים, כְּלָהּ נָטְלִי לְהֵיחָא צְלוּתָא, וְאַזְלָאן בְּהֵדָה עַד הֵיכְלָא רְבִיעָאָה, בְּהֵהוּא פִתְחָא, וְאַלִין מְשַׁבְּחִין בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּמַצְלָאן צְלוּתִין, וּמְקַדְּשֵׁי בְּהֵהוּא זְמַנָּא, אֱלִין אֵינוֹן דִּי מִמֶּנּוּ בִּימָמָא בָּהּ בִּישְׂרָאֵל, לְמַהוּי עֲמָהוֹן חֲבֵרִים.

מחוק מדבש

נָטְלִי לְהֵיחָא צְלוּתָא וְאַזְלָאן בְּהֵדָה עַד הֵיכְלָא רְבִיעָאָה אִזְ כָּלִם לֹוֶקְחִים אֶת הַתְּפִלָּה הֵיחָא וְהוֹלְכִים עִמָּה עַד הֵיכְל הָרְבִיעִי, בְּהֵהוּא פִתְחָא וּמְכַנְּסִים אוֹתָהּ בְּאוֹתוֹ הַפֶּתַח כְּנוֹכַר לְעִיל, וְאַלִין מְשַׁבְּחִין בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּמַצְלָאן צְלוּתִין וְאַלִין הַמְּלָאכִים מְשַׁבְּחִים לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ הַזֶּמֶן שִׁישְׂרָאֵל מִתְּפַלְלִים תְּפִלָּתָם, וּמְקַדְּשֵׁי בְּהֵהוּא זְמַנָּא וּמְקַדְּשִׁים אֶת שְׁמוֹ בְּזֶמֶן הַהוּא, דְּהֵינּוּ בֵּינָם, כִּי אֱלִין אֵינוֹן דִּי מִמֶּנּוּ בִּימָמָא בָּהּ בִּישְׂרָאֵל לְמַהוּי עֲמָהוֹן חֲבֵרִים אֵלֵינוּ הֵם הַמְּלָאכִים הַמְּמַנִּים בֵּינָם לְשַׁבַּח יְחַד עִם יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹת חֲבֵרִים עִמָּהֶם.

וּמְקַדְּשִׁים לְקוֹנָם בְּקַדְשָׁהּ שֶׁל חֲזָרַת הַעֲמִידָה, בִּרְעוּתָא שְׁלִים בְּרָצוֹן שֶׁלֹּם שְׂאִין בָּהּ שׁוּם מַחְשָׁבָה הַפּוֹסְלָת אֶת הַתְּפִלָּה, הַאִי צְלוּתָא בְּעֵינָא לְאַפְקָא לָהּ מִגּוּ מַחְשָׁבָה אֶת הַתְּפִלָּה הֵיחָא צְרִיכִים לְהוֹצִיא תְּבוּתִיקָה מִתּוֹךְ כּוֹנֵת הַמַּחְשָׁבָה, וּבִרְעוּתָא וּבְרָצוֹן וּבְחֶשֶׁק הֵלֵב וְלֹא כְּעֲצוּת, וּמְלוּלָא וּבְהוֹצָאֵת הַתְּבוּת מִפְּנֵי בְּשָׁלְמוֹת, וְרוּחָא וְהוֹצָאֵת הַדְּבָר מִפְּנֵי מִיּוֹת הֵלֵב, וּכְדִין אֶתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַזְ מְתַקַּדְשׁ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְכַד מְטָאֵת לְגַבֵּי אֱלִין חֲבֵרִים וּבְכַשְׁתְּפִלָּה עוֹלָה וּמַגְעָת אֲצִל אֵלֵינוּ הַמְּלָאכִים הַנִּקְרָאִים חֲבֵרִים, כְּלָהּ

דבורים הפְּשִׁים שֶׁבְּתַפִּלָּה פּוֹעֲלִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַמֶּתְפַלֵּל

הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְלָתִי, אָמַר דָּוִד, אֲנִי אֶתְקַטְרְנָא בְּכִנְסַת
יִשְׂרָאֵל, כִּמָּה דְּהִיָּא אֲשַׁתְּכַחַת לְקַמָּךְ, אֲנִי נָמִי
אֲשַׁתְּכַחַנָּא, וּבִגִּין כִּךְ שְׁמַעָה יְהוָה צִדֵּק בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר
הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְלָתִי.

בְּלֹא שְׁפָתִי מִרְמָה, מֵאִי בְּלֹא שְׁפָתִי מִרְמָה, אֶלֹּא הִכִּי תִגִּינָן,
כָּל מַלְאָךְ וּמַלְאָךְ דְּצִלּוּתָא דְּאַפִּיק בְּרִנָּשׁ מִפּוֹמִיָּה, סְלִקָּא

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

מֵאֲמָר "דְּבוּרִים הַפְּשִׁים שֶׁבְּתַפִּלָּה פּוֹעֲלִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַמֶּתְפַלֵּל"
בו יתבאר לפנינו שכל דיבור שבתפלה נבדק במרום אם הוא כשר וישר,
שאז מכניסים אותו לפני המלך הקדוש, כדי לעשות רצון המתפלל.

(מקור המאמר זוהר פרשת מנורע דף נה ע"א, וצילוינו כרך י' עמ' תרפט-תרנ')

הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְלָתִי
שְׁפָרוּשׁוּ אָמַר דָּוִד, אֲנִי
אֶתְקַטְרְנָא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲנִי
נִתְקַטְרְתִּי בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, כִּמָּה דְּהִיָּא
אֲשַׁתְּכַחַת לְקַמָּךְ כִּמּוֹ שֶׁהִיא נִמְצָאָת
לְפָנֶיךָ, אֲנִי נָמִי אֲשַׁתְּכַחַנָּא גַם אֲנִי
נִמְצָא לְפָנֶיךָ, וּבִגִּין כִּךְ וּבִשְׁבִיל זֶה
אַבְקָשׁ שְׁמַעָה יְהוָה צִדֵּק
בְּקִדְמִיתָא בְּתַחֲלָה שְׁמַע אֶת בְּקִשְׁתְּ
הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאָת צִדֵּק כִּשְׁהִיא בָּאָה
לְפָנֶיךָ, וּלְבַתֵּר וְאַחַר כִּךְ הַקְּשִׁיבָה
רְנָתִי, הַאֲזִינָה תַּפְלָתִי, כִּי אִם תִּשְׁמַע

תַּפְלַת הַשְׁכִּינָה, מִמִּילָא תִּשְׁמַע גַּם תַּפְלָתִי,
כִּי אֲנִי מְקַשֵּׁר עִמָּה.
וְיֵמָּה שְׁכָתִיב הַאֲזִינָה תַּפְלָתִי בְּלֹא שְׁפָתִי
מִרְמָה, שְׁאֵל מֵאִי בְּלֹא
שְׁפָתִי מִרְמָה מָה הָיָה כְּנֶט דָּוִד בְּזֶה,
אֶלֹּא הִכִּי תִגִּינָן אֶלֹּא כִךְ לְמַדְנֵי, כִּי
כָּל מַלְאָךְ וּמַלְאָךְ דְּצִלּוּתָא דְּאַפִּיק
בְּרִנָּשׁ מִפּוֹמִיָּה כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל
תַּפִּלָּה שְׁמוּצִיָּא הָאֲדָם מִפּוֹי, (וְכֵן כָּל
דְּבוּרֵי תוֹרָה וּשְׁאָר דְּבוּרִים שְׁאֲדָם מִדְּבַר),
סְלִקָּא לַעֲמִילָא עוֹלָה לְמַעְלָה, וּבְקִשְׁתָּא

לְעִילָא, וּבִקְעָא רְקִיעִין, וְעָאֻלַּת לְאַתֵּר דְּעָאֻלַּת, וְתַמֵּן אֲתַבְּחַנְתָּ
הֵיכִיא מְלָה, אִי הִיא מְלָה דְּכִשְׂרָא אִי לָא, אִי אִיהִי מְלָה דְּכִשְׂרָא,
עָאֻלִּין לָהּ קָמִי מְלָפָא קְדִישָׁא, לְמַעַבְד רְעוּתָהּ, וְאִי לָאו, סְאֻטִּין
לָהּ לְבָר, וְאַתְעֵר בִּהְיָא מְלָה רוּחָא אַחְרָא.

הַתְּפִלָּה מִבְּטֵלַת כָּל גְּזֵרוֹת הַדִּינִים
צְלוֹתָא בְּטִיל כָּל גְּזֵרֵי דִינִין, וְיָכִיל לְסַלְקָא בְּצִלוֹתָא.

מְתוֹק מִדְּבַשׁ

רְקִיעִין וּבִקְעָא רְקִיעִים, וְעָאֻלַּת לְאַתֵּר
דְּעָאֻלַּת וְנִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס, דְּהִינֵּי
לְהִיכְלוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְתַמֵּן אֲתַבְּחַנְתָּ
הֵיכִיא מְלָה וְשֵׁם נִכְחַן כָּל דְּבוּר וְדְבוּר,
אִי הִיא מְלָה דְּכִשְׂרָא אִי לָא אִם
הוּא דְבוּר כְּשֵׁר וְיֶשֶׁר, אוֹ לָא, וְאָמַר כִּי
אִי אִיהִי מְלָה דְּכִשְׂרָא אִם הוּא
דְבוּר כְּשֵׁר, אִזְ עָאֻלִּין לָהּ קָמִי מְלָפָא
קְדִישָׁא לְמַעַבְד רְעוּתָהּ מְכַנְּסִים

אוּתוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
רְצוֹן הַמִּתְפַּלֵּל, וְאִי לָאו, סְאֻטִּין לָהּ
לְבָר וְאִם אֵינּוּ דְבוּר כְּשֵׁר אִזְ דִּוְחִים
אוּתוֹ לְחוּץ, וְאַתְעֵר בִּהְיָא מְלָה
רוּחָא אַחְרָא וּמִתְעוֹרֵר עַל יְדֵי הַדְּבוּר
הַהוּא רוּחַ שֶׁל הַסְטֵרָא אַחְרָא רַחֲמָנָא
לְצִלָּן, לְכֵן אָמַר דּוֹר שֶׁתְּפִלָּתִי נֶאֱמָרָה
כְּרָאוּי בְּלֹא שְׂפָתֵי מְרָמָה, וְלְכֵן בְּקִשְׁתִּי
שֶׁתִּשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי.

מאמר "התפלה מבטלת כל גזרות הדינים" יבואר בו דבר הכח
הנעצום שבתפלה שמבטלת כל גזירת הדין, וע"י יכול האדם לסלק היסורים
מעליו, ולהאיר את שורש נשמתו.

(מקור המאמר מהר פרחם ושג ד' קפ ע"ב, ונציאונו ככ' ד' עמ' יט)

צְלוֹתָא בְּטִיל כָּל גְּזֵרֵי דִינִין הַתְּפִלָּה
מִבְּטֵלַת כָּל גְּזֵרוֹת הַדִּינִים, וְיָכִיל
לְסַלְקָא בְּצִלוֹתָא וּבַתְּפִלָּה יָכוֹל הָאָדָם
לְסַלֵּק הַיְסוּרִים מִעָלָיו, לְפִי שְׁעַל יְדֵי

הַתְּפִלָּה הוּא מִיַּחַד הַשְׂכִּינָה עִם הַתְּפִאָרַת,
וְגוֹרֵם הָאָרָה וְעִשְׁוִירוֹת לְהַשְׂכִּינָה, וּמִמֶּנָּה
מֵאִיר שְׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה מֵהִפָּכֵת
הַשְׂכִּינָה הַגּוֹרָה שְׁעָלָיו מֵעֵי לְעֶשֶׂר.

התפלה העולה להמשיך חסד א"ל

כל אינון מארי דעקו דצל'אן צלותא למאריהון מגו עקתא, מגו תבירו דלבא, אי ה'היא מלה בדקא יאות, סלקא לאוירא ב'ההוא סטרא, ונטיל לה האי ממנא, ונשיק לה, (ס"א בגין דסלקא ב'ההוא סטרא), פד נשיק לה, פתח ואמר קדשא בריך הוא יחוס לקבלך, (נ"א וצלף) ובגיןך יתמלי רחמין.

וסלקין עמה כל אינון ממנן קדישין, וכל אינון סרכין ד'ההוא

מתוך מדבש

מאמר "התפלה העולה להמשיך חסד א"ל" בו נתפרש דבר עליות התפלות הראויות המתקבלות בחיבה ע"י המלאך שבחסד הממונה עליה, וגם הוא עצמו מתפלל שתפלה זו תתקבל ברחמים.

(מקור המאמר מהר פראש ויקהל דף ר"א ע"ב ונציאונו כח מ עמ' רס-רסא)

שמתדבק עמה ורוחא ברוחא כדי שיתקשר ביחוד [העליון] הנעשה על ידי התפלה, פד נשיק לה פתח ואמר קדשא בריך הוא יחוס לקבלך כשנושק אותה פותח ואומר הקדוש בריך הוא יחוס עליך לקבל אותך, ובגיןך יתמלי רחמין ובשכילך יתמלא ברחמים על המתפלל הזה, כי מלאך זה הוא בחסד לכן מתפלל שתתפלה תתקבל ברחמים.

וסלקין עמה כל אינון ממנן קדישין ועולים עם התפלה כל אותם המקנים הקדושים, וכל אינון סרכין ד'ההוא סטרא וכל אותם

כל אינון מארי דעקו דצל'אן צלותא למאריהון מגו עקתא מגו תבירו דלבא כל אותם בעלי צרה שמתפללים לקונם על צרותיהם מתוך צרה ושכירת הלב, אי ה'היא מלה בדקא יאות אם תפלה ה'היא היא מסדרת פראי, ואין בה פגם מהדברים הפוגמים את התפלה, סלקא לאוירא ב'ההוא סטרא היא עולה באויר בצד דרום, כי להנצל מהצרה צריך להמשיך חסד א"ל, לכן מקום עלייתה היא בצד דרום שבחסד, ונטיל לה האי ממנא ונשיק לה ואותו המקנה לוקח אותה ונושק אותה, פלומר

סָטְרָא, וּפְרָחִין אַתּוּן דְּשָׁמָא קְדִישָׁא דְּאִינוּן אַרְבַּע אַתּוּן דְּמַתְעַטְרִין, וְשִׁלְטִין בִּהְהוּא סָטְרָא דְּאִוִּירָא, וְסִלְקִין בִּהְהוּא סָטְרָא דְּאִוִּירָא עַד רְקִיעָא, עַד הֵהוּא מְמַנָּא דְּרְקִיעָא דְּשִׁלִּיט בִּהְהוּא סָטְרָא.

הַתְּפִלָּה בְּתִשּׁוּבָה מוֹנַעַת הַקְּטְרוּגִים וְעוֹלָה לְמִקְוָמָה
אֵת צְלוֹתָא דְּמַסְטְרָא דִּילִיָּה שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְּרַחַת בְּהַ פִּינָה,
וְסַמָּא"ל וְחִילִיָּה רְדִפִּין אֲבַתְרָה בְּכִמָּה חוּבִין דְּאוֹלְפִין עַל

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

הַשְּׂרִים שֶׁל צַד הַהוּא, לְפִי שֶׁהֵם מַתְעַלִּים
עַל יְדֵי עֲלִית הַתְּפִלָּה, וְגַם מְקַבְּלִים חֵלֶק
מִהַשְׁפַּע הַיּוֹרֵד עַל יְדֵי הַתְּפִלָּה, וּפְרָחִין
אַתּוּן דְּשָׁמָא קְדִישָׁא וּפְרוּחוֹת
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל שֵׁם הַקְּדוֹשׁ הוֹי"ה, דְּאִינוּן
אַרְבַּע אַתּוּן דְּמַתְעַטְרִין וְשִׁלְטִין
בִּהְהוּא סָטְרָא דְּאִוִּירָא שֶׁהֵם אַרְבַּע
אוֹתִיּוֹת הוֹי"ה שֶׁמַּתְעַטְרוֹת וְשׁוֹלְטוֹת בְּצַד

הֵהוּא שֶׁל הָאִוִּיר, כִּי הֵם הַמַּפְתָּחוֹת לְפִתּוֹת
אֶת הָאִוִּירִים, וּבִכְחָם עוֹלָה הַתְּפִלָּה הַזֹּאת
שֶׁהַתְּפִלָּה הָאֵדָם עַל אִיזוֹ צָרָה שְׁלֵא תְּבֵא,
וְסִלְקִין בִּהְהוּא סָטְרָא דְּאִוִּירָא עַד
רְקִיעָא וְעוֹלוֹת בְּצַד הַדְּרוֹם שֶׁל הָאִוִּיר
עַד הַרְקִיעַ, עַד הֵהוּא מְמַנָּא דְּרְקִיעָא
דְּשִׁלִּיט בִּהְהוּא סָטְרָא עַד אוֹתוֹ
הַמְּמָנָה שֶׁל הַרְקִיעַ הַשּׁוֹלֵט בְּצַד הֵהוּא.

מֵאֲמַר "הַתְּפִלָּה בְּתִשּׁוּבָה מוֹנַעַת הַקְּטְרוּגִים וְעוֹלָה לְמִקְוָמָה" בּוֹ
נִרְאָה בַּעֲלִיל גּוֹדֵל כַּח הַתְּשׁוּבָה שֶׁמִּנְצַחַת אֶת הַמַּקְטְרִיגִים וְשֶׁעֲנֻתֵיהֶם
הַמַּעֲבֻבוֹת אֶת עֲלִיית הַתְּפִלוֹת, עַד שֶׁהַקְּב"ה אוֹמֵר לְמִלֵּאךְ מַט"ש דְּבֵר אֵל
הַתְּפִלוֹת וַיִּסְעוּ וַיַּעֲלוּ לְמִקּוֹם קְבִלְתָּם.

(מִקּוֹר הַמֵּאֲמַר נִמְקִינֵי זֶהר מִדֶּשׁ דֶּף קַטוּ ע"צ וְצִיאוּרֵינוּ כַּךְ ד' ע"מ' ע"ז-ע"מ)

אֵת צְלוֹתָא דְּמַסְטְרָא דִּילִיָּה
שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְּרַחַת בְּהַ פִּינָה
כִּינָה יֵשׁ תְּפִלָּה שְׂמַצְדָּה הַשְּׂכִינָה
פּוֹרַחַת בְּהַ כִּינָה לְעוֹלוֹת אֶל הַקְּב"ה,
וְסַמָּא"ל וְחִילִיָּה רְדִפִּין אֲבַתְרָה
וְהַס"מ וְחִילִיָּה הַנְּדִמִים לְגַן רִדְפִים
אַחֲרֶיהָ, בְּכִמָּה חוּבִין דְּאוֹלְפִין עַל
מֵאֲרִי דִּהְהִיא צְלוֹתָא בְּכִמָּה עֲנוּת

מֵאֲרִי דִּהְיָא צְלוֹתָא, וְאוֹלִיף לֹון בְּגִבּוּרָה לְעַכְבָּא שְׂכִינְתָּא תַּמָּן, דְּלֹא תִסְלַק לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִהוּא צְלוֹתָא, וְאִיהִי כְּהִהוּא צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל עַל יָמָא, דִּהְוָה בְּלֹא זָכוּ דְאוֹרִיתָא וְעוֹבְדִין טְבִין, (שמות יד כב) וְהַמִּים לָהֶם חוּמָה.

וְהָכִי אֲנוּן צְלוֹתִין מְעוֹפְכִין, וְאִם חֲזָרִין בְּתִיבְתָּא מֵאֲרִי דְצְלוֹתִין, אִיהוּ אָמַר לְגַבִּי שְׁלוּחָא דְצְלוֹתִין מִטְטְרוּן, (ספסוק טו) מַה תַּצְעַק אֵלִי, מְלִיל לְצְלוֹתִין דִּישְׁלוֹן בְּמִטְלָנוּתְהוֹן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ספ) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ.

מתוק מדבש

עֲתִידִים לִקְבֹּל אֶת הַתּוֹרָה וּלְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת, וְלִכְן וְהַמִּים לָהֶם חוּמָה וְאִין מִים אֵלָּא תוֹרָה, שֶׁהַתּוֹרָה הִזְתָּה לָהֶם לְחוּמָה לְנָצַל מִן הַמִּקְטָרִגִּים, "מִימִינֵם" בְּכַח הַתּוֹרָה, "וּמִשְׁמָאלֵם" בְּכַח הַמִּצְוֹת. וְהָכִי אֲנוּן צְלוֹתִין מְעוֹפְכִין וְכָךְ הֵם עֲנִין הַתַּפְלוֹת הַמַּעֲכָבוֹת מְלַעְלוֹת לְמָקוֹם קְבוּל הַתַּפְלוֹת, עַל יְדֵי קְטְרוּג הַעֲזוּנוֹת, וְאִם חֲזָרִין בְּתִיבְתָּא מֵאֲרִי דְצְלוֹתִין וְאִם חוֹזְרִים בְּתִשּׁוּבָה בְּעֲלֵי הַתַּפְלוֹת, אָז אִיהוּ אָמַר לְגַבִּי שְׁלוּחָא דְצְלוֹתִין מִטְטְרוּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר אֶל הַשְּׁלִיחַ הַמְּקַבֵּל אֶת הַתַּפְלוֹת, וְהוּא מְלַאךְ מִטְט, מַה תַּצְעַק אֵלִי עֲבוּר הַמִּקְטָרִגִּים הַרוֹצִים לְעַכְבָּא אֶת עֲלִית הַתַּפְלָה, מְלִיל לְצְלוֹתִין דִּישְׁלוֹן בְּמִטְלָנוּתְהוֹן דְּבַר אֶל הַתַּפְלוֹת

שְׁמִלְמִידִים חוּכָה עַל בְּעַל אוֹתָהּ הַתַּפְלָה, וְאוֹלִיף לֹון בְּגִבּוּרָה לְעַכְבָּא שְׂכִינְתָּא תַּמָּן וּמִלְמִידִים עֲלִיו חוֹב בְּגִבּוּרָה כְּדִי לְעַכְבָּא אֶת הַשְּׂכִינָה שָׁם, דְּלֹא תִסְלַק לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִהוּא צְלוֹתָא שְׁלֹא תַעֲלֶה הַשְּׂכִינָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי אוֹתָהּ הַתַּפְלָה, וְעַם כָּל זֶה הַתַּפְלָה עוֹלָה עַל יְדֵי תִשּׁוּבָתָהּ הַמִּתְפַּלֵּל כְּדִלְקָמָן, וְאִיהִי כְּהִהוּא צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל עַל יָמָא וְהִיא כְּתַפְלָה הִיא שֶׁהַתַּפְלוֹת דִּישְׂרָאֵל עַל הַיָּם, דִּהְוָה בְּלֹא זָכוּ דְאוֹרִיתָא וְעוֹבְדִין טְבִין שֶׁהִזְתָּה כָּלִי זְכוּת שֶׁל תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, כִּי עֲדִין הָיוּ יִשְׂרָאֵל קֹדֶם מִתֵּן תוֹרָה, וְלֹא הָיוּ שְׁלָמִים בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְכִינֵן שִׁישְׂרָאֵל עָשׂוּ תִשּׁוּבָה עַל הַיָּם, לְכֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָשַׁב לָהֶם מַה שֶּׁהֵם

התפלות מצפות לעלייתן בשׁשוב המתפלל בתשובה
בההוא רקיעא, קיימא חד ממנא די שמיא סהדיא"ל, וממנא
על האי רקיעא, ונטיל כל הגי צלותין דאתדחיין,
דאקרון צלותי פסילן, וגניז לון, עד דתב ההוא בר נש, אי תב
לגבי מאריה כדקא יאות.

וצלי צלותא אחרא זכאה, ההיא צלותא כד סלקא, נטיל ההוא

מתוק מדבש

שיסעו למסעיהם ויעלו למקום קבלת
 התפלות, כי בעלי התפלות כבר עשו
 ישראל ויסעו ויעלו למקום קבלת
 תשובה, הִדָּא הוּא דכתיב זהו שכתוב
 התפלות.

מאמר "התפלות מצפות לעלייתן בשׁשוב המתפלל בתשובה"
 מובא בו ענין התפלות הנקראות פסולות שהמלאך הממונה גונן ומצפה
 לתשובת האדם המתפלל כדי שיזכו להפטר ולעלות למקומם בעליונים.

(מקור המאמר זוהר פרשת פקודי דף רמ"ב ע"ב צה"ל דקדושה, ונצי"אורינו כרך ט, עמ' שג-שז)

בההוא רקיעא קיימא חד ממנא
די שמיא סהדיא"ל כאותו
 הרקיע [התחתון] שע"י הנהגת העולם
 הזה] עומד ממנה אחד ששמו סהדיא"ל,
 וממנא על האי רקיעא שהוא ממנה
 על זה הרקיע, ונקרא סהדיא"ל שפרשו
 עדות, לפי שהוא מעיד על מעשי בני
 אדם, והוא יודע אם בעל התפלה היא
 עשה תשובה כראוי, לכן תפלות הפסולות
 מסורות בידו עד שישׁוב האדם בתשובה,
ונטיל כל הגי צלותין דאתדחיין
דאקרון צלותי פסילן והוא לוקח את
 כל אלו התפלות שנדחו הנקראות תפלות
 פסולות, וגניז לון עד דההוא בר
 נש תב לגבי מאריה כדקא יאות
 וגונן אותם עד שאדם ההוא ישׁוב בתשובה
 שלמה אל הקדוש ברוך הוא כראוי.
וצלי צלותא אחרא זכאה ואחר
 כך יתפלל תפלה אחרת טהורה
 כראוי, אז ההיא צלותא כד סלקא

מִמָּנָא סהדיא "ל האַי צִלוּתָא, וְסָלִיק לָהּ לְעִילָא, עַד דְּאֶעְרַע בְּהֵיאַ צִלוּתָא זָכָא, וְסָלִיקִין וְאַתְעָרְבִין בַּחֲדָא, וְעֵאלִין קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא.

וְלִזְמָנִין אַתְדַּחֲיָא הֵיאַ צִלוּתָא, בְּגִין דִּהֵהוּא בַר נָשׁ אַתְמָשָׁן בְּתַר סְטָרָא אַחְרָא, וְאִיהוּ אֶסְתָּאב בְּהֵהוּא סְטָרָא, וְנָטִיל לָהּ הֵהוּא מִמָּנָא דִּי בְּהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, וְכַדִּין קִיַּימָא הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, וְסָלִיק וְאִדְכַּר חוּבִי דִּהֵהוּא בַר נָשׁ קָמִי קַדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַסְטִי עֲלִיהּ לְעִילָא.

מתוק מדבש

אַתְמָשָׁן בְּתַר סְטָרָא אַחְרָא לְפִי שְׁאָדָם הֵהוּא נִמְשָׁן אַחַר הַסְטָרָא אַחְרָא, וְאִיהוּ אֶסְתָּאב בְּהֵהוּא סְטָרָא וְהוּא נִטְמָא בְּצַד הֵהוּא, וְנָטִיל לָהּ הֵהוּא מִמָּנָא דִּי בְּהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא מְסַאבָּא וְלִזְמָנִין הֵמָּנָה שְׁהוּא בְּסְטָרָא אַחְרָא הִטְמָא אֶת הַתְּפִלָּה הֵיאַ, כִּי הִיא חִלְקוּ וְנִחְלְתוּ, לְפִי שְׁבַעֲל הַתְּפִלָּה נִמְשָׁן אַחְרֵי, וְכַדִּין קִיַּימָא הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא מְסַאבָּא וְאִזְ עוֹמַד זֶה הַסְטָרָא אַחְרָא הִטְמָא, וְסָלִיק וְאִדְכַּר חוּבִי דִּהֵהוּא בַר נָשׁ קָמִי קַדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַסְטִי עֲלִיהּ לְעִילָא וְעוֹלָה וּמִזְכִּיר עֲוֹנוֹתָיו שֶׁל אוֹתוֹ הָאָדָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִקְטָרְג עָלָיו לְמַעְלָה, וְאוֹמֵר הֵלֵא אִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה זֹאת הוּא מְשַׁלְּנו מִפְּנֵי מַעֲשָׂיו הָרָעִים, אִם כֵּן תֵּן לָנוּ חֶלֶק הַשְּׁפַע הַמְּגִיעַ לוֹ.

כְּשֶׁעוֹלָה תְּפִלָּה הִטְהוּרָה הֵיאַ, נָטִיל הֵהוּא מִמָּנָא סהדיא "ל האַי צִלוּתָא לִזְכֹּת הִמָּנָה סהדיא "ל אֶת הַתְּפִלָּה הַפְּסוּלָה, וְסָלִיק לָהּ לְעִילָא עַד דְּאֶעְרַע בְּהֵיאַ צִלוּתָא זָכָא וּמַעְלָה אוֹתָהּ לְמַעְלָה לְמָקוֹם מַעְבַּר הַתְּפִלּוֹת, עַד שְׁנַפְגָּשֶׁת בַּתְּפִלָּה הִטְהוּרָה וְהַזְכָּה הֵיאַ, וְסָלִיקִין וְאַתְעָרְבִין בַּחֲדָא וְעוֹלוֹת וּמַתְעָרְבוֹת שְׁתֵּי הַתְּפִלּוֹת יַחַד, וְנִכְלָלֶת תְּפִלָּה הַפְּסוּלָה בַּתְּפִלָּה הַכְּשֵׁרָה וְהַשְּׁלֵמָה, וְעֵאלִין קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא וְנִכְנָסוֹת יַחַד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ לְהִתְקַבֵּל, וְנַעֲשֶׂה יַחֲדוֹ לְמַעְלָה בַּתְּשׁוּבָתוֹ וּתְפִלָּתוֹ הַכְּשֵׁרָה.

וְלִזְמָנִין אַתְדַּחֲיָא הֵיאַ צִלוּתָא וְלְפַעְמִים אִם הוֹסִיף עַל חֲטָאוֹת פֶּשַׁע וְדַחֲיַת הַתְּפִלָּה הֵיאַ וְנִמְסָרָת כִּבְדֵּי הַחַיּוֹנוֹסִים, בְּגִין דִּהֵהוּא בַר נָשׁ

ועל דא, כל צלותין, וכל נשמתין, כד סלקין, בלהון סלקין וקיימן קמי היכלא דא, והאי ממנא קיימא על פתחא דהיכלא דא, לאעלא נשמתין וצלותין, או לדחייא לון לבר.

המשיחים באמצע התפלה נקראים רשעים והמלאכים דוחים את תפלתם

בעמידה דצלותא אלין יעלון להיכלא דמלכא, דאינון צדיקים גמורים.

בינוניים יהיב לון שאלתין דלהון מלכר, ולא עאלין לגאוו,

מתוך מדבש

ומסיק דבריו ואומר
ועל דא כל צלותין וכל נשמתין
כד סלקין ועל כן כל התפלות
וכל הנשמות כשעולות, בלהון סלקין
וקיימן קמי היכלא דא כלם עולות
ועומדות לפני היכל הראשון הזה, והאי
ממנא קיימא על פתחא דהיכלא
דא לאעלא נשמתין וצלותין או
לדחייא לון לבר והממנא הזה שהוא
המלאך טהריא"ל עומד על הפתח של
זה ההיכל הראשון, להכניס את הנשמות
והתפלות, או לדחות אותם לחוץ.

מאמר "המשיחים באמצע התפלה נקראים רשעים והמלאכים דוחים את תפלתם" מפורש בו דבר נורא על המפסיקים בשיחה בעת תפלת החזרה של הש"ץ שבוה גורמים קלון להשכינה ומבזים את המלך כביכול, לכן נקראים רשעים ותפלתם נדחית ע"י מלאכי מעלה.

(מקור המאמר נמקווי זהר מיקון ית דף לג ע"ב וצ"לורינו כרך ח' עמ' מקנ)

בעמידה דצלותא אלין יעלון
להיכלא דמלכא בשעת
תפלת העמידה אלו הצדיקים זוכים
לקנס לפנים להיכל המלך, דאינון
צדיקים גמורים כי הם צדיקים גמורים
בכל מעשיהם.
אבל בינוניים יהיב לון שאלתין
דלהון מלכר הבינוניים המלך

רשיעיִיא אדחִיין מתמֵן, וְלֹא יִהְיֶה לֹון שְׁאַלְתִּין דְּלִהּוֹן, אֶלֶּא
עֲלִיִּיהוּ אַתְמֵר (ישעיה 6 יב) מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיִּדְכֶם רְמֵס חֲצָרִי, וְאַלִּין
אִינוֹן רְשִׁיעִיִּיא, דְּהוּוּ מְבִזִּין לְמַלְכָּא בְּצִלוֹתְהוֹן, דְּמִנְחָן לְמִשְׁמַע
צְלוֹתָא, וּפְסִקִין לָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלָּה.

פְּרוּד וּפְגָם בְּעֲלִיּוֹנִים בְּשִׁמְדִּבְרִים בְּבִיהֲכ"נ בַּעַת הַתְּפִלָּה
כַּד אֲתִי צַפְרָא וְצִבּוּרָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּבִי כְּנִישְׁתָּא, בָּעוּ לְאַשְׁתַּכְּחָא

מתוק מדבש

נִוְתָן לָהֶם אֶת שְׁאַלְתָּם מִבְּחוּץ, כִּי הִמְלִךְ
מְדַבֵּר עִמָּהֶם רַק בְּחוּץ כְּנֻזְרָ לְצִיל, וְלֹא צֵאלִין לְגָאוּ וְאִין לָהֶם זְכוּת
לְכַנֵּס לְפָנִים. רְשִׁיעִיִּיא אָבֵל הִרְשָׁעִים
אִין תְּפִלָּתָם נִשְׁמַעַת אֶפְלוּ מִבְּחוּץ, אֶלֶּא
אֲדַחֲיִין מִתְמֵן הֵם נִדְחִים מִשָּׁם, דְּהֵיִינוּ
הַמְּלָאכִים דּוֹחִים אֶת תְּפִלָּתָם, וְלֹא
יִהְיֶה לֹון שְׁאַלְתִּין דְּלִהּוֹן וְאִין
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִוְתָן לָהֶם אֶת בִּקְשָׁתָם,
אֶלֶּא עֲלִיִּיהוּ אַתְמֵר אֶלֶּא עֲלֵיהֶם
נֶאֱמַר מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיִּדְכֶם רְמֵס

חֲצָרִי (פרוש לנא לבימי להפסלל ולקרוס תכרי),
כִּי עַל יְדֵי שְׂיֵשׁ פְּגָם בְּמַעֲשֵׂיהֶם נִפְגְּמוּ
נִשְׁמוֹתֵיהֶם, וְאִין תְּפִלָּתָם מִתְקַבֵּלָת,
וְאַלִּין אִינוֹן רְשִׁיעִיִּיא דְּהוּוּ מְבִזִּין
לְמַלְכָּא בְּצִלוֹתְהוֹן וְאִלוּ הֵם הִרְשָׁעִים
שֶׁהֵיוּ מְבִזִּים אֶת הַמֶּלֶךְ בְּתַפְלָתָם דְּהֵיִינוּ
שֶׁנֶּרְמוּ קִלּוֹן לְהַשְׁכִּינָה הַשּׁוֹרָה בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת, דְּמִנְחָן לְמִשְׁמַע צְלוֹתָא עַל
יְדֵי שֶׁהֵיוּ מִנִּיחִים מִלְּשִׁמוֹעַ אֶת תְּפִלָּת
הַשְּׁלִיחַ צִבּוּר, וּפְסִקִין לָהּ עַל שִׁיחָה
בְּטִלָּה וּמִפְסִיקִים בְּאַמְצַע בְּשִׁיחָה בְּטִלָּה.

מאמר "פְּרוּד וּפְגָם בְּעֲלִיּוֹנִים בְּשִׁמְדִּבְרִים בְּבִיהֲכ"נ בַּעַת הַתְּפִלָּה"
בו מבואר דְּכַר האזהרה החמורה לְמִי שֶׁמְשִׁיחַ בְּדִיבּוּרֵי חוּל בַּעַת הַתְּפִלָּה
בבית הכנסת עד שנאמר עליו אוי לו שאין לו חֶלֶק בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל וְנוֹהַג
בִּזְיוֹן בְּתַקוּן שֶׁל מַעֲלָה ר"ל.

(מקור המאמר חסר פרשם תרומה דף קלא ע"ג וצנזאוריני כרך ח עמ' סו-סו)

כַּד אֲתִי צַפְרָא וְצִבּוּרָא אֲשַׁתְּכַחוּ וְהַצְבוּר כָּבֵר נִמְצָאִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, בָּעוּ
בְּבִי כְּנִישְׁתָּא כְּשָׁבָא הַבְּקָר, לְאַשְׁתַּכְּחָא בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבֵתָן דְּדִרוּד

בשירין ותושבֶּחַן דְּדוֹד, וְהָא אוֹקִימָנָא דְסְדוּרָא אִיהוּ לְאַתְעָרָא רְחִימוּ לְעִילָא וְתַתָּא, לְאַתְקֵנָא תְּקוּנִין, וּלְאַתְעָרָא חֲדוּהָ, דְּהָא בְּגִין דָּא לִיוָּאֵי מִתְעָרִי לְאַתְעָרָא רְחִימוּ וְחֲדוּהָ לְעִילָא, בְּאִינוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן.

ומאן דְּמִשְׁתַּעֲי בְּבִי בְּנִישְׁתָּא בְּמַלִּין דְּחוּל, וְוִי לִיה דְּאַחֲזִי פְּרוּדָא, וְוִי לִיה דְּגֵרַע מְהִימְנוּתָא. וְוִי לִיה דְּלִית לִיה חוּלְקָא בְּאַלֶּה"א דִּישְׁרָאֵל, דְּאַחֲזִי דְּהָא לִית לִיה אֶלֶה"א, וְלָא

מתוק מדבש

כי תחיצונים הנמצאים בין עולם לעולם מעוררים שנאה על ישראל למעלה, ועל ידי הנמירות מבערים אותם ומתעוררת אהבה למעלה.

ומאן דְּמִשְׁתַּעֲי בְּבִי בְּנִישְׁתָּא בְּמַלִּין דְּחוּל מי שְׂמֹדֵבֵר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּדִבְרֵי חַל, וְוִי לִיה דְּאַחֲזִי פְּרוּדָא אוֹי לֹא שְׂמַרְאָה שֵׁשׁ פְּרוּד בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְוִי לִיה דְּגֵרַע מְהִימְנוּתָא אוֹי לֹא שְׂגוּרָע אֶת הָאֻמוֹנָה שֶׁהִיא יְחִיד הַשְּׁלֵם, וְוִי לִיה דְּלִית לִיה חוּלְקָא בְּאַלֶּה"א דִּישְׁרָאֵל אוֹי לֹא שְׂאִין לֹא חֵלֶק בְּאַלֶּה"י יִשְׂרָאֵל, דְּאַחֲזִי דְּהָא לִית לִיה אֶלֶה"א שֶׁהִיא הוּא מְרָאָה שְׂאִין לֹא אֶלֶה"ה בִּינוּן שְׂאִינוּ בּוֹשׁ מִמֶּנּוּ מִלְּהַפְסִיק בְּשִׁבְחֵי, וְאַפְלוּ אִם יֵשׁ לֹא אֻמוֹנָה אֶבֶל וְלָא אֲשַׁתְּכַח תִּמְן הוּא

צריכים להמצא בשירות ותשבחות של דוד המלך, היינו לומר פסוקי דזמרה, כי כל סדר התפלה צריכים לומר בצבור, וְהָא אוֹקִימָנָא דְסְדוּרָא אִיהוּ לְאַתְעָרָא רְחִימוּ לְעִילָא וְתַתָּא וְהִירִי הַעֲמַדְנוּ שְׁטַעַם סֶדֶר זֶה הוּא לְעוֹרֵר אַהֲבָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהִירִינוּ לְאַתְקֵנָא תְּקוּנִין וּלְאַתְעָרָא חֲדוּהָ לְתַתָּא הַתְּקוּנִים וְלְעוֹרֵר הַשְׂמִיחָה לְמַעַלָּה כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶךְ עֲלִיּוֹן לְמַטָּה, דְּהָא בְּגִין דָּא לִיוָּאֵי מִתְעָרִי לְאַתְעָרָא רְחִימוּ וְחֲדוּהָ לְעִילָא בְּאִינוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן כִּי בְּשִׁבְלֵי זֶה הַלּוּם הִיוּ מְעוֹרְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת כְּדִי שֶׁתִּתְעוֹרֵר אַהֲבָה וְשִׂמְחָה לְמַעַלָּה עַל יְדֵי אֵלֹה הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת, וְכֵמוּ כֵּן צָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לומר פסוקי דזמרה לְעוֹרֵר אַהֲבָה וְשִׂמְחָה לְמַעַלָּה,

אֲשֶׁתִּכַּח תִּמְנָן, (וְלִית לִיה חוֹלָקָא בֵּיה), וְלֹא דְחִיל מְנִיה, וְאִנְהִי
קִלְנָא בְּתִקּוּנָא (ס"א בְּתִקִּיפָא) עֲלָאָה דְלְעִילָא.

עֲנִין הָאִימָה וְהַפְּחַד בְּעַת שְׁמִיעָלִים הַס"ת עַל בִּימַת הַקְּרִיאָה

כַּד סָלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתִמְנָן, בְּדִין בְּעָאן כָּל עָמָא לְסִדְרָא גְרַמִּייהו
לְתַתָּא, בְּאִימָתָא בְּדִחִילוּ בְּרַתָּת בְּזִיעַ, וּלְכֻוּנָא לְבִיּהוּ כְּמָה

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

חוֹשֵׁב בְּדַעְתּוֹ שְׁלֹא נִמְצָא הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁם בְּבִית הַכְּנֶסֶת, וְאִפְלוּ שְׁחוּשֵׁב
שֶׁהוּא שֶׁם אָבֵל וְלֹא דְחִיל מְנִיה הוּא
אִינוּ יָרָא מִמֶּנּוּ, וְאִנְהִי קִלְנָא בְּתִקּוּנָא
עֲלָאָה דְלְעִילָא וְנוֹהֵג בְּדִין בְּתִקּוּן
שֶׁל מַעֲלָה שֶׁנִּתְקַן בְּשַׁעָה שִׁישְׁרָאֵל
מִתְפַּלְלִים, כִּי עַל יְדֵי שְׁמִפְסִיק בְּאִמְצַע
הַתְּפִלָּה בְּשִׁיחָה בְּטִלָּה מִרְאָה כְּזֶה שְׁאִין
הַשִּׁבְחִים וְהַתְּפִלוֹת מִתְקַנִּים לְמַעֲלָה
כְּלוּם.

מֵאֲמַר "עֲנִין הָאִימָה וְהַפְּחַד בְּעַת שְׁמִיעָלִים הַס"ת עַל בִּימַת
הַקְּרִיאָה" בּו מוֹדֵגֶשׁ הַצּוֹרֵךְ לַעֲוֹרֵר יִרְאָה וְרַתָּת וְזִיעַ כְּבִמְעַמֵּד הַר סִינִי,
בְּעַת הַעֲלָאת הַס"ת וְכַל שְׁכֹן בּוֹמֵן הַקְּרִיאָה נִצְמָה, עַד שְׁאִין רְשׁוֹת לַתְּחוּ
אֵת הַפָּה בְּשׁוּם דִּיבּוּר אִפִּילוּ בְּדַבְרֵי תּוֹרָה

(מקור: המאמר הזה פרסם ויקהל דף רו ע"א ונציאלורינו כרך ח עמ' טו-טז)

כַּד סָלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתִמְנָן בְּשְׁמִיעָלִים
אֵת הַסֵּפֶר תּוֹרָה שֶׁהוּא כְּנֶגֶד [בְּחִינָת]
הַתְּפִלָּה עַל הַבִּימָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד הַמַּלְכוּת
[הַשְּׁכִינָה], בְּדִין בְּעָאן כָּל עָמָא
לְסִדְרָא גְרַמִּייהו לְתַתָּא אֲזַ צְרִיכִים
כָּל הָעָם לְסִדֵּר וּלְהַכִּין אֶת עַצְמָם לְמַשָּׁה,
בְּאִימָתָא בְּדִחִילוּ בְּרַתָּת בְּזִיעַ בְּאִימָה
וּבִירְאָה בְּרַתָּת וּבְזִיעַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִתְנִ
תּוֹרָה (שְׁמוֹת יט טו) וַיִּתְּחַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר
בְּמִתְנָה, וְעוֹד כְּתוּב (שְׁס כ טו) וַיִּרָא הָעָם
וַיָּנוּעוּ, עַד שֶׁאֲמָרוּ לְמֹשֶׁה (שְׁס פסוק
טז) דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה, וְאֵל יְדַבֵּר
עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת, וּלְכֻוּנָא
לְבִיּהוּ כְּמָה דְהִשְׁתָּא קְיָיִמִין עַל

דְּהִשְׁתָּא קַיִימִין עַל טוֹרָא דְּסִינִי לְקַבְּלָא אוֹרֵייתָא, וִיהוֹן צִייתִין וִירַכּוֹן אוֹדְנִיָּהּ.

וְלִית רְשׁוּ לַעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִיָּהוֹן אָפִילוּ בְּמִילִי דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל שָׁפֵן בְּמַלְה אַחְרָא, אֵלֹא כְּלָהּוּ בְּאַיִמְתָּא, כְּמָאן דְּלִית לִיה פּוּמָא.

מִלְאֲבֵי מַעֲלָה מְצַטְרָפִים לְיִשְׂרָאֵל בְּעַת אַמִּירַת פְּסוּקֵי דְזִמְרָה

בְּשַׁעֲתָא דְּיִשְׂרָאֵל מְסִדְרֵי בְּבִי כְּנִישְׁתָּא סְדוּרָא דְּשִׁירִין

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

טוֹרָא דְּסִינִי לְקַבְּלָא אוֹרֵייתָא וְצָרִיכִים לְכוּן אֶת לְבָבָם אֶל הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁעָתָה הֵם עוֹמְדִים עַל הַר סִינִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וִיהוֹן צִייתִין וִירַכּוֹן אוֹדְנִיָּהּ וִיהוּ מְקַיְיבִים וְיֵשׁוּ אֲזִנֵּיהֶם לְשִׁמּוֹעַ הַיָּטֵב אֶת קוֹרֵאת הַתּוֹרָה, וְלֹא יִסִּיחוּ אֶת דַּעְתָּם מִמְּקוֹשְׁבוֹת אַחֲרוֹת, וְלֹא יִקְרְאוּ יָחַד עִם הַבַּעַל קוֹרָא.

וְלִית רְשׁוּ לַעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִיָּהוֹן אָפִילוּ בְּמִילִי דְּאוֹרֵייתָא וְאִין רְשׁוֹת לְהַעֵם לְפָתַח אֶת פִּיהֶם אָפִילוּ בְּדִבְרֵי תּוֹרָה, וְכָל שָׁפֵן בְּמַלְה אַחְרָא וְכָל שָׁפֵן בְּדִבְרִים אַחֲרִים, אֵלֹא כְּלָהּוּ בְּאַיִמְתָּא כְּמָאן דְּלִית לִיה פּוּמָא אֵלֹא כָּלִם יֵשְׁבוּ בְּאַיִמָּה כְּמִי שְׁאִין לוֹ פֶּה.

מִאֲמָר "מִלְאֲבֵי מַעֲלָה מְצַטְרָפִים לְיִשְׂרָאֵל בְּעַת אַמִּירַת פְּסוּקֵי דְזִמְרָה" בּו מִתְחוּר עֲנִין הַמַּעֲלָה וְהַרְוּמָמוֹת בְּאַמִּירַת שִׁירֵי דּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה בַּפְּסוּקֵי דִּזְמִרָה, עַד שְׁמַלְאֲכֵי מֵרוֹם מְצַטְרָפִים לְיִשְׂרָאֵל בְּשִׁבְחֵי קוֹדֶשׁ אֵלּוּ לַפְּנֵי הַשִּׁי"ת.

(מקור המאמר זוהר פרשת תרומה דף קלא ע"ב וצנצאנינו כרך 1 עמ' 101-102)

בְּשַׁעֲתָא דְּיִשְׂרָאֵל מְסִדְרֵי בְּבִי וְתוֹשְׁבָחוֹן וְסְדוּרָא דְּצִלוֹתָא בְּשַׁעֲתָא כְּנִישְׁתָּא סְדוּרָא דְּשִׁירִין שְׁיִשְׁתָּאֵל מְסִדְרִים בְּבִית הַכְּנֶסֶת סְדֵר שֶׁל

ותושבֶּחַן וְסְדוּרָא דְצִלוּתָא, כְּדִין מִתְכַּנְשִׁי תֵּלֶת מִשְׁרִיין דְּמִלְאכֵי
עֲלָאִי.

מִשְׁרִייתָא חָדָא אֵינּוּן מִלְאָכִין קְדִישִׁין (עִילְאִין), דְּקָא מְשַׁבְּחָן
לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימָמָא, בְּגִין דְּאִית אַחֲרָנִין דְּקָא
מְשַׁבְּחָן לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלִילְיָא, וְאַחֲרָנִין (ס"א וְאַלִּין) אֵינּוּן
דְּקָא מְשַׁבְּחָן לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַמְרִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבָּחָן בְּהַדְּיָהּ
דִּישְׂרָאֵל בִּימָמָא.

מִשְׁרִייתָא תְּנִינָא אֵינּוּן מִלְאָכִין קְדִישִׁין, דְּמִשְׁתַּבְּחִי בְּכָל קְדוּשָׁה
וּקְדוּשָׁה דִּישְׂרָאֵל מְקַדְשִׁי לְתַתָּא, וּבְשִׁלְטָנָא דְּלַהּוֹן

מתוק מדבש

בְּרִיךְ הוּא וְאַמְרִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבָּחָן
בְּהַדְּיָהּ דִּישְׂרָאֵל בִּימָמָא וְאַחֲרִים
הֵם אֵלּוּ הַמִּלְאָכִים שְׁמִשְׁבָּחִים לְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְאַמְרִים שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת
יחד עם יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם, הֵינּוּ פְּסוּקֵי
דְּזִמְרָה מִבְּרוּךְ שְׁאֵמֵר עַד יִשְׁתַּבַּח, וְהֵם
אֵינֶם אֵלּוּ הַמִּלְאָכִים שְׁמִשְׁבָּחִים בְּלִילְיָהּ.

מִשְׁרִייתָא תְּנִינָא אֵינּוּן מִלְאָכִין
קְדִישִׁין מִחֲנֵה הַשְּׁנִי הֵם
הַמִּלְאָכִים הַקְדוּשִׁים דְּמִשְׁתַּבְּחִי בְּכָל
קְדוּשָׁה וּקְדוּשָׁה דִּישְׂרָאֵל מְקַדְשִׁי
לְתַתָּא שְׁנַמְצָאִים בְּכָל קְדוּשָׁה וּקְדוּשָׁה
שִׁישְׂרָאֵל מְקַדְשִׁים לְמִשְׁכָּן בְּאַמִּירַת קְדוּשׁ
קְדוּשׁ קְדוּשׁ, וּבְשִׁלְטָנָא דְּלַהּוֹן וְתַחַת
מְשֻׁלַּת אֵלּוּ הַמִּלְאָכִים נִמְצָאִים כָּל

הַשִּׁירִים וְהַתִּשְׁבָּחוֹת וְסִדְר הַתַּפְּלָה, כְּדִין
מִתְכַּנְשִׁי תֵּלֶת מִשְׁרִיין דְּמִלְאכֵי
עֲלָאִי אֲזַי מְתַקְבְּצִים שְׁלֹשָׁה מַחֲנוֹת שֶׁל
מִלְאכֵי מַעְלָה לְזִמְרַת שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת
וּקְדוּשׁוֹת יחד עם יִשְׂרָאֵל.

וּמִפְּרָשׁ מִשְׁרִייתָא חָדָא אֵינּוּן
מִלְאָכִין קְדִישִׁין דְּקָא
מְשַׁבְּחָן לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימָמָא
מִחֲנֵה אֶחָד הֵם הַמִּלְאָכִים הַקְדוּשִׁים
שֶׁבְּעוֹלָם הִיִּצְרָה שְׁמִשְׁבָּחִים לְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיוֹם, בְּגִין דְּאִית אַחֲרָנִין
דְּקָא מְשַׁבְּחָן לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּלִילְיָא לְפִי שֵׁשׁ שָׁם מִלְאָכִים אַחֲרִים
שְׁמִשְׁבָּחִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִילְיָהּ,
וְאַחֲרָנִין אֵינּוּן דְּקָא מְשַׁבְּחָן לְקַדְשָׁא

כל איננו דמתערין בכל אינון רקיעין (ס"א היכלין), בההיא צלותא דישראל (ס"א דמיושב).

בלתו אין להושיע

מצרה לי אל יהו"ה, הכי הוא ודאי, לקשרא ולקיימא קיומא לעילא, ומאן דאיהו מסדר שבחא דמאריה, וכל אינון מלין דבעאן קמי מאריה, קיומא יחיב ליה למאריה.

מתוק מדבש

אינון דמתערין בכל אינון רקיעין
בההיא צלותא דישראל כל אותם
המלאכים שמתעוררים בכל הרקיעים
שבועולם העשיה לתת כח לתפלת ישראל
לעלות למעלה על ידי שהם מליצים
טוב על תפלות ישראל, ואז אינה
מתעכבת על ידי המקטרגים העומדים
בפרשת דרכים לקטרג על התפלות.

מאמר "בלתו אין להושיע" מפורש בו דבר נפלא שקריאת האדם להקב"ה בעת צרתו ר"ל, הוא ענין של קיום וחיווק כביכול כלפי מעלה, וכמו כן כל דברי התפלות והבקשות לפני השו"ת, המראים לעין כל שהכל תלוי בידו ית"ש ובלתו אין להושיע.

(מקור המאמר צוהר פרשת ויחי דף רלז ע"ג, וצטורינו כן ד, עמ' תקנח)

קראתי מצרה לי אל יהו"ה איך
אפשר לומר אצל הקדוש ברוך
הוא ענין של קיום וחיוק, על זה אמר
הכי הוא ודאי כן הוא ודאי שגם
הקריאה להקדוש ברוך הוא היא לצורך
קיום וחיוק, לקשרא ולקיימא קיומא
לעילא כדי לקשר ולקיים את ספירות
העליונות למעלה, ומאן דאיהו מסדר
שבחא דמאריה ומי שהוא מסדר
שבח קונו, וכל אינון מלין דבעאן
קמי מאריה וכל דברי התפלות
והבקשות שמבקשים לפני הקדוש ברוך
הוא, קיומא יחיב ליה למאריה
נותן קיום וחוק כפיכול להקדוש ברוך
הוא כמו שכתוב (ספ"א ס"א) תנו עז
לאלהיכם.

דאחזי דביה תליא כלא, ולא באתר אחרא.

**צרך האדם להשים פניו בתפלתו, אל השכינה
שמעיה תפילתי יהו"ה, בגין דהאי (דאיהי) דרגא דמקבלא כל
צלותין דעלמא. [וכו']**

**שמעיה תפילתי יהו"ה, דא צלותא די בלחש, ושועתי האזינה,
דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה, כמה דאת
אמר (שמות ז כג) ותעל שועתם אל האלהים, ומהו שועתם, אלא**

מתוק מדבש

וטעם הדבר דאחזי דביה תליא כלא שהכל תלוי ביד הקדוש ברוך הוא ולא
ולא באתר אחרא שבזה מראה במקום אחר, כי בלתו אין להושיע.

מאמר "צרך האדם להשים פניו בתפלתו, אל השכינה" מבואר
בו שהשכינה היא המדרגה המקבלת כל תפלות העולם לכן התפלל דוד
המלך אליה, והיינו שתהא תחינתו בלי שום הפסק במחשבה אחרת,
והתפלה שבהרמת קול וזקיפת עינים כלפי מעלה שוברת שערים עליונים.

(מקור המאמר מהר פרישת מיי שרה דף קלז ע"א-ע"ב וצנזאורינו כרך ג עמ' קטו-קטז)

שמעיה תפילתי יהו"ה, בגין דאיהי **שמעיה תפילתי ה', דא צלותא די**
דרגא דמקבלא כל צלותין **בלחש** זה נאמר על תפלה
דעלמא לפי שהשכינה היא המדרגה
המקבלת כל תפלות העולם, לכן התפלל
דוד אליה, וזהו הטעם שלא יהיה הפסק
בין אדם המתפלל לבין הקיר, לרמוז
שישים האדם פניו בתפלתו אל השכינה
הנקראת קיר בלי שום הפסק בינו לביתה
במחשבה אחרת [וכו'].

שמעיה תפילתי ה', דא צלותא די
בלחש זה נאמר על תפלה
שמתפלל אדם בלחש שאז רק הקדוש
ברוך הוא שומע תפלתו, **ושועתי**
האזינה, דא צלותא דארים בר
נש קליה בעקתיה זו היא תפלה
שאדם מרים קולו בצרתו וצועק אל ה'
כמה דאת אמר ותעל שועתם אל
האלהים ומפרש ומהו שועתם,

דבצלותיה ארים קליה וזקיף עינוי לעילא, כמה דאת אמר (ישעיה כב ט) ושווע אל ההר, ויצלותא דא (דף קלב ע"ב) מתבר תרעין ודפיק (ס"א ודחיק) לון לאעלא צלותיה, אל דמעתי אל תחרש, דא אעיל קמי מלכא, ולית תרעא דקאים קמיה, ולעולם לא אהדרו דמעין בריקניא.

הקב"ה מעלה את נשמת האדם במחנות השכינה בשתקן אותה בתפלותיו

אגרא דצלותא דתקונא דא, בד נפקא נשמתא מן גופא, לאזלא

מתוק מדבש

אלא דבצלותיה ארים קליה וזקיף עינוי לעילא היינו שבתפלתו מרים קולו וזקיף עיניו למעלה כמה דאת אמר ושווע אל ההר פרוש שצועק כלפי מעלה, ויצלותא דא מתבר תרעין ותפלה זו שוברת שער, ודפיק לון לאעלא צלותיה ודופקת בשערי תפלה להכניס תפלתו מיד מתוך דחק הצרה, אל דמעתי אל תחרש, דא אעיל קמי מלכא תפלה בדמעות נכנסת לפני המלך ברוך הוא, ולית תרעא דקאים קמיה ואין שער שעומד בנגדה, ולעולם לא אהדרו דמעין בריקניא ולעולם תפלה בדמעות אינה חוזרת ריקם.

מאמר "הקב"ה מעלה את נשמת האדם במחנות השכינה בשתקן אותה בתפלותיו" יבואר בו גודל שכר האדם הגורם לתיקון השכינה בתפלותיו ההגונות בעולם הזה, שכביכול השי"ת בעצמו יעלה את נשמתו בצאתה מן הגוף וילבישה בענני כבוד של לבושים רוחניים יקרים, ובמחנות מלאכי השכינה, ויתקן לה דירה בעליונים ויקשר את הנר"ן שלו למדרגה נשגבה בשכר מצות ציצית תפילין ומוזוה

(מקור המאמר נמקווי זכר מדש דף קטז ע"ב ונציאוריו כרך ד עמ' עג-ע)

אגרא דצלותא דתקונא דא שבר זה [של השכינה], הוא בד נפקא נשמתא מן גופא לאזלא לעלמא התפלה של האדם הגורם תיקון

לְעֹלָמָא דְאַתִּי, כְּמָה דְאִיהוּ אוֹקִיר לְשְׁכִינְתָּא, וְלִבִּישׁ לָהּ בְּכֻמָּה
עֲנִינִן דְּלְבוּשִׁין יְקִירִין דְּאִתְקִרְיָאוּ עֲנִי יָקָר, וְסָלִיק לָהּ בְּצִלּוֹתֶיהָ
לְגַבֵּי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּשִׁירִין וּזְמִירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהוֹדָאוֹת
דְּצִלּוֹתָא, הֵכִי סָלִיק לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֹלָמָא דְאַתִּי לְנִשְׁמָתֶיהָ
בְּלְבוּשׁ עֲנִי יָקָר, וּבְכֻמָּה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהוֹדָאוֹת, כְּגוּוֹנָא
דְּנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם בְּעֲנִי יָקָר וּבְגוּוֹנָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב
(שמות טו ב) אֲזַ יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר.

וּבְכֻמָּה דְסָלִיק לָהּ בְּכֻמָּה מִשְׁרִין דְּמִלְאָכִים, וְנַחֲתִית לְגַבֵּה מִשְׁרִין
דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְקִדְמוּתָהּ, וְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲמָהוּן,

מתוק מדבש

דְאַתִּי כְּשֶׁהִנְשָׁמָה יוֹצֵאת מִן הַגּוֹף לְלֶכֶת
לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמָה דְאִיהוּ אוֹקִיר
לְשְׁכִינְתָּא כְּמוֹ שֶׁהָאֲדָם הוֹקִיר וְכַבֵּד
אֶת הַשְּׁכִינָה, וְלִבִּישׁ לָהּ בְּכֻמָּה עֲנִינִין
דְּלְבוּשִׁין יְקִירִין דְּאִתְקִרְיָאוּ עֲנִי
יָקָר וְהִלְבִּישׁ אוֹתָהּ בְּכֻמָּה עֲנִינִים שֶׁל
לְבוּשִׁים יְקָרִים הַנִּקְרָאִים עֲנִי כְבוֹד,
וְסָלִיק לָהּ בְּצִלּוֹתֶיהָ לְגַבֵּי קִדְשָׁא
בְּרִיף הוּא וְהֵעֵלָה אוֹתָהּ בְּתַפְלָתוֹ אֶל
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף הוּא לְסוּד הַיַּחֲוֵד [הַעֲלִיז].
בְּשִׁירִין בְּשִׁירַת הַיָּם, וּזְמִירוֹת שֶׁל
פְּסוּקֵי דְזִמְרָה, וְתִשְׁבָּחוֹת בְּשִׁלֵּשׁ בְּרָכוֹת
הָרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל תַּפְלַת הָעֲמִידָה, וְהוֹדָאוֹת
דְּצִלּוֹתָא בְּשִׁלֵּשׁ בְּרָכוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת שֶׁל
הַתַּפְלָה, שְׁכָרוּ זִהְיָ מִדָּה כְּגוּד מִדָּה,
לְכֹן הֵכִי סָלִיק לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיף

וְעוֹד וּבְכֻמָּה דְסָלִיק לָהּ בְּכֻמָּה מִשְׁרִין
דְּמִלְאָכִים וּכְמוֹ שֶׁהֵעֵלָה הָאֲדָם
אֶת הַשְּׁכִינָה בְּכֻמָּה מַחֲנוֹת שֶׁל מִלְאָכִים,
וְנַחֲתִית לְגַבֵּה מִשְׁרִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיף

הכי סליק לנשמתא מן גופא במשרין דשכינתא, ונחית קדשא בריך הוא לקדמותה במשרין דיליה.

וכמה דאעטר לקדשא בריך הוא בתפלין דרישא, ואתקין ליה כורסיא בציצית, כמה דאוקמוה (ישעיה טו ה) והוכן בחדסד פסא, הכי קדשא בריך הוא יתקן לנשמתיה כורסיא, וכמה דיתקין ליה דירה במזוזה, ואעטר ליה בכתרא דיליה.

וכמה דקשר לשכינתא בקדשא בריך הוא בקשורא דתפלין,

מתוך מדבש

דאוקמוה כמו שפרשו על הכתוב והוכן בחדסד פסא כי חוטי לכן של הציצית רומזים על החדסד שבמלכות [שבשכינה], והם נעשים פסא לקוב"ה, (כרי מקוין בשלשה דגרים, גנופו וכלנושו ונדקמו), הכי קדשא בריך הוא תקין לנשמתיה כורסיא כף יתקן הקדוש ברוך הוא פסא לנשמתו בזכות מצות ציצית, ויתקין ליה דירה במזוזה ויתקן לה דירה בזכות קיום מצות מזוזה, ואעטר ליה בכתרא דיליה ויעטר אותה בכתר שלו בזכות מצות תפלין של ראש.

וכמה דקשר לשכינתא בקדשא בריך הוא בקשורא דתפלין וכמו שקשר את השכינה עם הקדוש ברוך הוא בקשר של תפלין, ומניח

הוא לקדמותה, וקדשא בריך הוא עמהון והוריד אליה את מחנות של הקדוש ברוך הוא לקבל אותה, והקדוש ברוך הוא עמהם, הכי סליק לנשמתא מן גופא במשרין דשכינתא כף יעלה הקדוש ברוך הוא את נשמתו כשתצא מן הגוף במחנות של השכינה, ונחית קדשא בריך הוא לקדמותה במשרין דיליה וירד הקדוש ברוך הוא לקבל אותה במחנות שלו.

וכמה דאעטר לקדשא בריך הוא בתפלין דרישא וכמו שהאדם הכתיר את הקדוש ברוך הוא בתפלין של ראש, ויתקין לה דירה עמיה ויתקן להשכינה דירה עמו על ידי מצות מזוזה, ואתקין ליה כורסיא בציצית והתקין לו פסא בקיום מצות ציצית, כמה

ומיידך לָהּ בֵּיהּ, הָכִי רוּחָא דִּילִיָּה קָשִׁיר עִם נַפְשָׁא וְנִשְׁמָתָא,
עִם בַּעֲלָה דְּאִיהוּ אָדָם, וְתִקִּין לָהּ דִּירָה עֲמִיה.

חֲמַר הַזְּהִירוֹת בַּעֲנִית אָמֵן

תֵּאנָא, כָּל מֵאן דְּשִׁמְעַ בְּרָכָה מֵהָהוּא דְּמִבְּרָךְ, וְלֹא אֲתִפּוֹן
בְּאָמֵן, עֲלִיָּה נְאָמֵר וּבּוֹזֵי יִקְלוּ, כְּמָה דְּאִתְּ אָמֵר (מלכא)
לְכֶם הַכְּהָנִים בּוֹזֵי שְׁמִי, מֵאִי עוֹנְשִׁיָּה, כְּמָה דְּלֹא פִתַּח
בְּרָכָאן לְעִילָא, כִּךְ לֹא פִתְחִין לִיָּה, וְלֹא עוֹד, אֲלֹא כִּד נִפִּיק
מֵהָאֵי עֲלִמָא, מִכְּרִיזֵי קִמְיָה וְאִמְרֵי, טְרוּקוּ גְּלִי קִמְיָה דְּפִלְגִּיָּא,

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

לָהּ בֵּיהּ וְהִיא מִיַּחַד אוֹתָהּ עֲמוֹ, הָכִי
רוּחָא דִּילִיָּה קָשִׁיר עִם נַפְשָׁא
וְנִשְׁמָתָא, עִם בַּעֲלָה דְּאִיהוּ אָדָם
שְׁלוֹ עִם הַנֶּפֶשׁ וְהַנִּשְׁמָה, עִם בַּעַל הַנִּשְׁמָה
שֶׁהִיא הַנִּשְׁמָה לַנֶּפֶשׁ, שֶׁהִיא עֶקֶר הָאָדָם.

מֵאָמֵר "חֲמַר הַזְּהִירוֹת בַּעֲנִית אָמֵן" יבואר בו שדבר עניית אמן
כראוי הוא ענין קידוש שמו של הקב"ה, והזהיר בזה עולה מדרגה אחר
מדרגה בגן עדן, וכן להיפך ח"ו נדחית נשמתו במרומים, השי"ת ירחם.

(מקור המאמר זוהר פרשת וילך דף רפה ע"ג-רפו ע"א וצנאורינו כרך טו עמ' שעה-שעה)

תֵּאנָא, כָּל מֵאן דְּשִׁמְעַ בְּרָכָה מֵהָהוּא
דְּמִבְּרָךְ לְמִדְּנֹה, כָּל מִי שִׁשְׁמַע
בְּרָכָה מִמִּי שְׁמִבְּרָךְ, וְלֹא אֲתִפּוֹן בְּאָמֵן
וְלֹא נִתְפִּין בַּעֲנִית אָמֵן, עֲלִיָּה נְאָמֵר
עֲלִיָּה נְאָמֵר וּבּוֹזֵי יִקְלוּ, כְּמָה דְּאִתְּ
אָמֵר כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר, אָמֵר יְהוָה צְבָאוֹת
לְכֶם הַכְּהָנִים בּוֹזֵי שְׁמִי שֶׁהִקְלוּ
בְּכּוֹד הַמִּזְבֵּחַ, וְנְאָמֵר עֲלֵיהֶם לְשׁוֹן בְּדִין,

מֵאִי עוֹנְשִׁיָּה מֵה עָנְשׁוּ שֶׁל מִי שֶׁלֹּא
נִתְפִּין בְּאָמֵן, כְּמָה דְּלֹא פִתַּח בְּרָכָאן
לְעִילָא כְּמוֹ שֶׁהוּא לֹא פִתַּח שְׁעָרֵי
הַבְּרָכוֹת לְמַעַלָּה לְהַמְלָאכִים, כִּךְ לֹא
פִתְחִין לִיָּה כִּךְ לֹא פוֹתְחִים לוֹ שְׁעָרֵי
הַשָּׁפַע, וְלֹא עוֹד וְלֹא זֶה בְּלִבְדִּי, אֲלֹא
כִּד נִפִּיק מֵהָאֵי עֲלִמָא אֲלֹא כְּשִׁינְעָא
מֵעוֹלָם הִנֵּה בַּעַת פְּטִירָתוֹ, מִכְּרִיזֵי קִמְיָה

וְלֹא לִיעוֹל, וְלֹא תִקְבְּלוּן לִיה, וְיִי לִיה, וְיִי לְנִשְׁמָתֶיהָ. [וכו']

וְאִי אִיהוּ קָדִישׁ שְׁמָא דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכוּנָא בְּאֲמֵן בְּדָקָא
יָאוֹת, סְלִיק דְּרֵגָא בְּתַר דְּרֵגָא, לְאַתְעֵדְנָא מַהְהוּא עַלְמָא
דְּאֵתִי דְנָגִיד תְּדִיר וְלֹא פְסִיק.

נחת רוח להשכינה בגלות

עֲלִיָּה אֶתְמַר גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית, דְּכִתִּיב בְּגִינָה (ישעיה ו' ז) כִּי
בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה, דָּא בִּי כְּנִישָׁתָא.

מתוך מדבש

וְאֶמְרִי מְכַרְיָזִים לְפָנֵי וְאוֹמְרִים, טְרוּקוּ
גְּלִי קַמִּיה דְּפִלְנִיָּא סִגְרוּ הַפְתָּחִים
לְפָנֵי אִישׁ פְּלוּנִי, וְלֹא לִיעוֹל וְלֹא
תִקְבְּלוּן לִיה וְלֹא יִכְנֵס וְלֹא תִקְבְּלוּ
אוֹתוֹ, וְיִי לִיה וְיִי לְנִשְׁמָתֶיהָ אוּי לוֹ
וְאִי לְנִשְׁמָתוֹ. [וכו']

מְעוֹלָם הָבָא הָהוּא שְׁהוּא הַבִּינָה, שְׁנַמְשָׁךְ
שְׁפַעוּ תְּמִיד בְּלִי הַפְּסֵק, רְצוּנוֹ לומר
שְׁמַקְבֵּל הָאֵרָה וְתַעֲנוּג מִן הַבִּינָה.

מֵאֲמָר "נַחַת רוּחַ לְהַשְׁכִּינָה בְּגָלוֹת" נִתְפַּרֵּשׁ בּוֹ גּוֹדֵל קְדוּשַׁת בֵּית
הַכְּנֶסֶת שֶׁהוּא בְּכַהֲנִית בֵּית מִקְדָּשׁ מַעֲט וְהַשְׁכִּינָה שׁוֹרֶה עַל יִשְׂרָאֵל
הַמִּתְפַּלְלִים שָׁם, וְעִיקָר שְׂכִינָתָהּ וְיַחְוּדָהּ הִיא עַל יְדֵי תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם
כַּנְגֵּד הַקְּרִבְנוֹת וְזוֹהָ מוֹצָאָה מְנוּחָה קֶצֶת מִגָּלוֹתֶיהָ, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.

(מקור המאמר נסקדמת מיקווי זהר דף יב ע"ג וצנזאוריו כרך א' עמ' קלא)

עֲלִיָּה אֶתְמַר עַל הַשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה וּרְצוּנוֹ לומר לֹא מְבַעֲרָא כִּי דְרֹר שְׁהִיא
נֵאֱמָר גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית הַבִּינָה יֵשׁ לָהּ קֵן, דְּהִינּוּ קֶצֶת נַחַת

גִּדְלֵי מַעֲלֵת הַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת
אִי תִמָּא אָפִילוּ בְּחֻקְלָא, בְּגִין דְּרוּחָא לְהוּי סְלִיק, לָאו הֵכִי,
דְּהָא אָנָּן צְרִיכִין בֵּית וְלִיכָא, לְאַשְׁתַּכְּחָא בֵּית לְתַתָּא, כְּגוּנָא
דְּבֵית עֲלָא, לְנַחְתָּא דִּיּוּרָא עֲלָא לְדִיּוּרָא תַתָּא.

מתוק מדבש

רוח בגלות, אלא גם צפור שהיא השכינה
 מְצָאָה בֵּית, וְיֵשׁ לָהּ נַחַת רוּחַ קָצֵת,
 דְּכַתִּיב בְּגִינָה כִּי כְתוּב בְּשִׁבְלָהּ כִּי
 בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה וּמִפְרֹשׁ דָּא בִּי
 כְּנִישְׁתָּא זֶה בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁהוּא מְקֻדָּשׁ
 מְעַט שֶׁהַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה שָׁם עַל יִשְׂרָאֵל
 הַמְתַּפְּלִלִים שָׁם, כִּי עַקֵּר שְׂכִינְתָּה וְיַחְדָּהּ
 הִיא עַל יְדֵי תְּפִלוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם
 כְּנֻגַּד הַקְּרִבְנוֹת, וְאִזּוּ יֵשׁ לָהּ גַּם בְּגִלוֹת
 אִיּוֹ בְּחִינָה שֶׁל יַחֲוֵד, לָכֵן הִיא נִקְרָאת
 תְּפִלָּה, וְזֶהוּ "גַּם צְפוֹר מְצָאָה בֵּית" הֵיינו
 בֵּית מְנוּחָה קָצֵת מְגֻלוּתָהּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.

מאמר "גִּדְלֵי מַעֲלֵת הַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת" מתבאר בו דבר יתרון המעלה
 שבתפלה בבית הכנסת דוקא, לצורך עליית התפלות ממקום שאין שם משכן
 החיצוניים, שאז התפלה מתבססת מהם ע"י אור הקדושה השורה בבית הכנסת.

(מקור המאמר זוהר פרשת בשלח דף נט ע"ב-ס ע"א ברע"מ וצנזאוריו כרך ה עמ' תרסה)

אִי תִמָּא אָפִילוּ בְּחֻקְלָא אִם תֹּאמַר
שְׂרָאִי לְהַתְּפַלֵּל אָפִילוּ בִּשְׁדָּה, בְּגִין
דְּרוּחָא לְהוּי סְלִיק כְּדִי שְׁרוּחָנִיּוֹת
הַתְּפִלָּה וְכַח הַקְּדוֹשׁ הַנֶּעֱשֶׂה עַל יְדֵהּ יוֹכֵל
לַעֲלוֹת בְּנִקְלָא בְּלִי עֲכוּב, עַל זֶה אָמַר לָאו
הֵכִי אֵינֶנּוּ כֵּן כִּי אֵין רָאִי לְהַתְּפַלֵּל בִּשְׁדָּה,
דְּהָא אָנָּן צְרִיכִין בֵּית וְלִיכָא כִּי אָנוּ
צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל בְּבֵית, וּבִשְׁדָּה אֵין בֵּית
 לְהַתְּפַלֵּל בו, כְּדִי לְאַשְׁתַּכְּחָא בֵּית
 לְתַתָּא כְּגוּנָא דְּבֵית עֲלָא שְׂיִמְצָא
 בֵּית שֶׁל מֹשֶׁה שָׁבוּ מִתְּפִלִּים כְּעֵין בֵּית
 הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַשְׂכִּינָה, לְנַחְתָּא דִּיּוּרָא
 עֲלָא לְדִיּוּרָא תַתָּא כְּדִי לְהוֹרִיד
 אֶת הַשְׂכִּינָה הַדָּרָה בְּבֵית הַמְקֻדָּשׁ שֶׁל
 מַעֲלָה לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מֹשֶׁה לָכֵן צְרִיךְ
 מְקוֹם הַתְּפִלָּה לְהִיּוֹת בֵּית.

ותו דההוא צלותא ויההוא רוחא אצטריך לסלקא ולנפקא מגו
עאקו בארע מישר לקבל ירושלים, (דף ס ע"א) ועל דא
כתיב, (תהלים קיט ט) מן המצר קראתי יי', דאצטריך אתר דחיק
בעאקו, לשדרא בגויה ההוא רוחא, דלא יסטי לימינא ולשמאלא,
ובחקלא לא יכיל קלא לשדרא ליה הכי, דהא בגוונא דא קלא
דשופר אתדחייא לבר בארע מישר, מגו אתר דחיק, ואזיל
ובקע רקיעין, וסליק בסליקו לאתערעא רוחא לעילא.

מתוך מדבש

ליה הכי ובשדה אין הקול יכול להשתלח
כך, כי שם יתפזר הקול לכל צד ויגיע
למקום הקלפות. אי נמי, אם עולה קול
התפלה מבית הכנסת שהוא מקום קדוש
שארין שם משכן החיצונים, מתכסה
התפלה מאור הקדוש השורה בבית
הכנסת, ועולה מכסה מעיני החיצונים
ואין להם אחיזה בה, מה שאין בן בשדה
שהוא מקום מגלה בפרהסיא יכולים
החיצונים להאחז בה. דהא בגוונא
דא קלא דשופר אתדחייא לבר
בארע מישר מגו אתר דחיק כי
כעין זה הוא קול השופר שנדחה לחוץ
בדרך הישר מתוך השופר שהוא מקום
דחוק וצר, ואזיל ובקע רקיעין וסליק
בסליקו לאתערעא רוחא לעילא
והולך ובוקע רקיעים ועולה בעליה לעורר
רוח למעלה שהוא כח השכינה.

ותו דההוא צלותא ויההוא רוחא
אצטריך לסלקא ולנפקא מגו
עאקו ועוד כי התפלה וכו' הרוחני שבה
צריך לעלות ולצאת מתוך מקום צר
ודחוק, בארע מישר לקבל ירושלים
בדרך הישר כנגד ירושלים של מעלה,
לכן כשמתפללים בבית הכנסת
מצטמצמים בו הקבלים היוצאים מפיות
המתפללים ומהם מתהווה אור קדוש
העולה מתוך מקום דחוק דרך החלונות,
(דף ס ע"א) ועל דא כתיב מן המצר
קראתי יי' פרושו דאצטריך אתר
דחיק בעאקו כי צריך לתפלה מקום
דחוק וצר ומצומצם, לשדרא בגויה
ההוא רוחא דלא יסטי לימינא
ולשמאלא לשלוח דרכו את רוחניות
התפלה שלא יטה לימין ולשמאל,
ובחקלא לא יכיל קלא לשדרא

אור השכינה הוא אור בית הכנסת

ישראל, אף על גב דאינון נפקו מהיכליה דמלכא, ההוא משכונא לא שבקו, ובגין דרעותא דמלכא עליהו, שבקיה עמהון, בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא על מטרוניתא, ועל ישראל [וכו']. הנה זה עומד אחר פתלנו, בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, משגיח מן החלונות, מציץ מן התרפים, לאסתכלא ולאשגחא עליהו.

מתוך מדבש

מאמר "אור השכינה הוא אור בית הכנסת" בו מפורש שאילו ניתנה רשות לעין היו רואים את האור שבבית הכנסת המלא מאור ניצוץ השכינה המאירה על ראשי עם קודש המ שלימים אותה בתיוקניהם שבתורה ותפלה. (מקור הממלא בזה פרשם במקומי דף ק"ד ע"ב וצילוינו כך יל' עמ' תשמו-תשמו)

ישראל עם בני ישראל, אף על גב דאינון נפקו מהיכליה דמלכא אף על פי שבעת החרבן יצאו מהיכלו של המלך והלכו בגלות, ההוא משכונא לא שבקו את המשכון ההוא שהיא השכינה לא עזבו, רק לקחו אותה עמם, כלומר שהראו אהבתם אל ה' ודבקו בשכינה ומסרו נפשם על קדוש השם, ובגין דרעותא דמלכא עליהו ופלי שרצונו וחשקו של המלך עליהם להתזירם בקרוב, לכן שבקיה עמהון עזבו את השכינה עמם, בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא על מטרוניתא בשעה שעולה רצונו וחשקו של המלך הקדוש להשגיח על המלכה,

ועל ישראל ועולה במחשבתו צעון של ישראל שהם בגלות [וכו']. הנה זה עומד אחר פתלנו היינו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות כי אור השכינה הוא אור בית הכנסת, ואלו נתנה רשות לעין לראות היו רואים שאור בית הכנסת מלא מאור ניצוץ השכינה המאיר על ראשי עם הקדש ומעטרת על ראשם להשלים עצמה בתקוניהם, משגיח מן החלונות ורואי כי כנישתא בעיית חלונות כי ודאי בית הכנסת צריך להיות לו חלונות, מציץ מן התרפים היינו לאסתכלא ולאשגחא עליהו להסתכל ולהביט עליהם בעין חמלתו.